Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου – Χάρτου – Ψηφιακών Μέσων Αττικής

Αυτοί που βρίσκονται ψηλά
Θεωρούνε ταπεινό
Να μιλάς για το φαΐ
Ο λόγος; Έχουνε κιόλας φάει

ΜΠΕΡΤΟΛΤ ΜΠΡΕΧΤ

Μόνο έτσι μπορεί να απαντήσει κανείς στην ανακοίνωση της Ελευθερουδάκης ΑΕ, η οποία έτρεχε στο δρόμο των τραπεζικών χρηματοδοτήσεων και των επενδυτικών σχεδίων και έχασε την πνευματικότητα των ανθρώπων του μόχθου, των εργαζομένων της, των αναγνωστών που την εμπιστεύτηκαν και τη στήριξαν, όλων όσοι βλέπουν τις πραγματικές αξίες της ζωής, τη γνώση και τον αγώνα, και όχι τις φτηνές χρηματιστηριακές αξίες.

«Έξω από το κουτί» είναι η εταιρεία Ελευθερουδάκης, όπως γράφει στην ανακοίνωσή της. **Μέσα στο κουτί είναι οι απλήρωτοι εργαζόμενοί της** που, παρά το γεγονός ότι έχουν δικαστικές αποφάσεις οι οποίες τους δικαιώνουν ακόμη και κατά της ίδιας της διευθύνουσας συμβούλου, αυτή καταστρώνει νέα επιχειρηματικά σχέδια με τις φίλιες και συγγενείς επιχειρήσεις της. Τί κι αν έταξε στην επιθεώρηση εργασίας ότι θα εξοφλήσει τους εργαζομένους, τί κι αν πρότεινε στο δικαστήριο για τη δήθεν εξυγίανση σταδιακή εξόφληση των δανείων; **Ούτε ένα ευρώ δεν κατέβαλε.**

Οι ιδιοκτήτες της εταιρείας **δεν λένε κουβέντα για τα χρέη της** (εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ, δεδουλευμένα και αποζημιώσεις απόλυσης) **προς αρκετούς εργαζομένους** που απασχολούσε η εταιρεία τα προηγούμενα χρόνια και βρέθηκαν στο δρόμο. Δεν αναφέρει επίσης λέξη για τα χρέη **προς τους προμηθευτές της,** πολλοί από τους οποίους μετακυλίουν το πρόβλημα στους δικούς τους εργαζομένους αφήνοντάς τους απλήρωτους. Και το σημειώνουμε αυτό γιατί οι ιδιοκτήτες της εταιρείας δεν μοιράστηκαν τα κέρδη τους την εποχή των μεγάλων τζίρων, την «πενταετία 1995-2000 που ήταν η πιο φωτεινή περίοδος», όπως τονίζει η κ. Ελευθερουδάκη, αλλά δεν δίστασαν να απολύσουν, να μειώσουν

μισθούς, να ελαστικοποιήσουν τις εργασιακές σχέσεις όταν τα χρήματα της πλασματικής ευμάρειας την εποχή της φούσκας χάθηκαν.

Όμως αυτός είναι νόμος για τους εργοδότες, για αυτούς μόνο ένας στόχος υπάρχει: να διασωθούν τα κέρδη τους, να γλιτώσει η «περιουσία τους». Οι εργαζόμενοι είναι οι αναλώσιμοι. Οι εργαζόμενοι, όση «καλή θέληση» κι αν έδειξαν, όσες υποχωρήσεις και αν έκαναν, τελικά στο δρόμο έμειναν, απλήρωτοι παρέμειναν.

Η ιδιοκτήτρια της εταιρείας σε συνέντευξή της δήλωσε ότι τους κόστισαν τα capital controls. Αν όμως θυμόμαστε καλά, η εταιρεία έκανε αίτηση υπαγωγής στον Πτωχευτικό Κώδικα στις 14/7/2014 καταθέτοντας και το αντίστοιχο Σχέδιο Εξυγίανσης, δηλαδή ένα χρόνο πριν την εφαρμογή των capital controls. Τότε, οι βασικοί πιστωτές, δηλαδή οι τράπεζες, αλλά και αρκετοί εκδότες-προμηθευτές συναίνεσαν στο σχέδιο. Ωστόσο, όταν συζητήθηκε το σχέδιο στο αρμόδιο δικαστήριο, η εταιρεία δεν προσκόμισε ως όφειλε τα απαραίτητα οικονομικά στοιχεία, έτσι το “σχέδιο εξυγίανσης” έμεινε στα χαρτιά.

Δύο χρόνια υποσχέσεις και ελπίδες για καταβολή των μισθών σε νέους ανθρώπους με αυξημένες ανάγκες. Και όταν το δικαστήριο που αποφάσιζε την υπαγωγή στο 99 ζήτησε πρόσθετα στοιχεία, καμία ανταπόκριση. Δεν πληρώνω, δεν συμμορφώνομαι με δικαστικές αποφάσεις, δεν προσκομίζω στοιχεία και συνεχίζω το επιχειρηματικό μου έργο με τις αξίες και τις μεθόδους που ποτίστηκαν από τα χρόνια της χρηματιστηριακής φούσκας. Ούτε ένα δάκρυ λοιπόν από την εταιρεία ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ για τη χαμένη τιμή του βιβλίου και τις πνευματικότητας.

Να σημειώσουμε εδώ και ένα γενικότερο ζήτημα. Οι επιχειρήσεις, με την υπαγωγή τους στις διατάξεις του πτωχευτικού κώδικα, αποκτούν μια ιδιότυπη ποινική και αστική ασυλία για τα χρέη τους προς το δημόσιο, τα ασφαλιστικά ταμεία και τους εργαζομένους. Έτσι, οι βασικοί μέτοχοί τους κερδίζουν χρόνο για να οργανώσουν άλλα επιχειρηματικά σχέδια, να προστατεύσουν την προσωπική περιουσία τους και να ξεπλύνουν τις ευθύνες τους για τη χρεωκοπία των εταιρειών τους.

Στη συνέντευξή της η κ. Ελευθερουδάκη αναφέρει ότι «είμαστε έτοιμοι για το επόμενο βήμα, αλλά αρνούμαστε να το κάνουμε όσο δεν υπάρχει θετικό και σταθερό επιχειρηματικό περιβάλλον». Αναρωτιώμαστε αν αυτό σημαίνει ότι **υπάρχουν χρήματα και τα κρατούν για τα επόμενα επιχειρηματικά σχέδια, τη στιγμή που υπάρχουν ακόμα απλήρωτοι εργαζόμενοι.**

Αρχικά δεν υπήρχε ο βωβός κινηματογράφος, ούτε τα 45ντάρια και τα 33lp. Αρχικά υπήρχε η εργασία και μετά υπήρχε το κεφάλαιο και τα κέρδη του. Αυτό είναι το εμπόρευμα, η εργασία και οι άνθρωποι του μόχθου και όχι το περιτύλιγμα που βουλιάζουν και αναδύονται μέσα από τα οικονομικά στοιχεία που εμφανίζουν για να μπορούν να εκμεταλλεύονται πιο αποτελεσματικά την εργασία των ανθρώπων. Αλλά η Ελευθερουδάκης ΑΕ δεν μιλάει γι' αυτό το εμπόρευμα. Μιλάει για τα νέα επιχειρηματικά σχέδια που όχι μόνο τα απεργάζεται αλλά μπορεί να τα έχει κιόλας υλοποιήσει. Φαίνεται ξεκάθαρα αυτό άλλωστε από την πρόσκληση στους συγγραφείς να εκδώσουν το βιβλίο τους, τους φορείς να φτιάξουν βιβλιοθήκες, τους επαγγελματίες για τα επαγγελματικά δώρα. Συγκεκριμένα πράγματα. Αθάνατη επιχειρηματικότητα! **Με τα χρήματα των εργαζομένων, συστήνεις στο πρόσωπο άλλου, συνήθως συγγενούς προσώπου εταιρεία** και, σιγά σιγά, στέλνεις τους απογοητευμένους και απλήρωτους πελάτες σου προς τα εκεί, αφού πρώτα έχουν διαγράψει τις απαιτήσεις τους.

Η ιδιοκτησία της εταιρείας Ελευθερουδάκης θέλει να κρύψει τις όποιες ευθύνες της, και τις όποιες λάθος επιλογές της πίσω από τη φλυαρία για τη «διεθνή κρίση», τις επιπτώσεις από την εξέλιξη της τεχνολογίας στο χώρο του βιβλίου και τις αλλαγές των καταναλωτικών συνηθειών. Ευθύνες και κακές επιλογές που έχουν να κάνουν με την υπερβολική διόγκωση της εταιρείας, την αδυναμία να προσαρμοστεί στις συνθήκες της κρίσης και στον εντεινόμενο ανταγωνισμό. Γιατί **το μόνο που ήξεραν να κάνουν ήταν να περιορίζουν το εργατικό κόστος και να «φεσώνουν» τους προμηθευτές.**

Δυστυχώς ο καθηγητής Ν. Χαριτάκης, σύζυγος της κ. Σ. Ελευθερουδάκη, έμπειρος οικονομολόγος, παλαιότερα Γενικός Γραμματέας Αποκρατικοποιήσεων στο Υπουργείο Βιομηχανίας, πρόεδρος της Ένωσης Ελληνικών Εταιρειών Επιχειρηματικών Κεφαλαίων, οικονομικός σύμβουλος του ΣΕΒ και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, **δεν κατάφερε να προφυλάξει την εταιρεία από τη φούσκα που δημιούργησε.** Βέβαια, **η Ελευθερουδάκης ΑΕ δεν ήταν η μόνη** εταιρεία που ακολούθησε αντίστοιχη τακτική. Στον ίδιο δρόμο βάδισε και η Παπασωτηρίου ΑΕ, που επίσης χρωστά στους εργαζόμενους που απασχολούσε, ενώ έριξε ηχηρό «κανόνι» στην αγορά του βιβλίου.

Οι εργαζόμενοι στον κλάδο του βιβλίου είναι «θεατές στο ίδιο έργο» πολλές φορές τα τελευταία χρόνια. (Θυμίζουμε τα «Ελληνικά Γράμματα», τον «Παπασωτηρίου», τον «Σάκκουλα», τον «Απόλλωνα», τον «Φλωρά» και τόσους άλλους...) Εταιρείες «κλείνουν», «πτωχεύουν», υπάγονται στην προπτωχευτική διαδικασία και υποβάλλουν σχέδια «εξυγίανσης». **Οι εργοδότες έχουν κάνει τα «κουμάντα» τους,** έχουν μεταγράψει τα βασικά περιουσιακά στοιχεία τους σε άλλα ονόματα ή νέες εταιρείες, έχουν φροντίσει να

βάλουν σε «καλά χαρτιά» τα κέρδη τους. Η πρόσφατη περίπτωση των σουπερμάρκετ Μαρινόπουλος είναι χαρακτηριστική. Χωρίς βέβαια να ξεχνάμε ότι τα προηγούμενα χρόνια οι συναλλαγές των επιχειρήσεων με τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα (δάνεια, χορηγήσεις, παιχνίδια με τις μετοχές στο Χρηματιστήριο) υπήρξαν εργαλείο συσσώρευσης κεφαλαίου με αμοιβαίο όφελος για τους επιχειρηματίες και τους τραπεζίτες.

Μαζί με τους εργοδότες τεράστια είναι **η ευθύνη και όλων των κυβερνήσεων των τελευταίων χρόνων,** μαζί και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που έχουν δημιουργήσει ένα **νομικό πλαίσιο που επιτρέπει τις αυθαιρεσίες των εργοδοτών**, τις κάθε είδους «εξυγιάνσεις» και «πτωχεύσεις» που προστατεύουν τα κέρδη τους, τις τράπεζες και όχι βέβαια τους εργαζομένους.

Το πρόβλημα δεν είναι νομικό. Αφορά στη φύση της εργοδοσίας και της αγοράς, στη λογική του κέρδους. Για τους εργοδότες είναι νόμος το «πρώτα το ξεζούμισμα» και μετά οι απολύσεις. Πάντα στο όνομα της κρίσης, με πρόσχημα το «δεν βγαίνουμε» κ.λπ. Και θα το ξανατονίσουμε: **Τόσα χρόνια τα κέρδη από τον ιδρώτα και τη δουλειά μας δεν τα μοιραζόμασταν. Δεν θα μοιραστούμε τις ζημιές,** δεν θα κάνουμε πλάτες στις «εξυγιάνσεις» και τη διευθέτηση των χρεών σας με το δικό μας μεροκάματο!

Για εμάς τους εργαζομένους, το «λουκέτο» στον Ελευθερουδάκη προσθέτει άλλη μια αράδα στο μακρύ κατάλογο αντεργατικών αυθαιρεσιών πολλών εταιρειών του κλάδου του βιβλίου και όχι μόνο. **Οι εργαζόμενοι πληρώνουν τα σπασμένα της κρίσης και γίνονται όμηροι της εργοδοσίας, με καταστρατήγηση όλων των εργασιακών δικαιωμάτων τους, με απλήρωτη εργασία, πιέσεις και εκβιασμούς, ατομικές συμβάσεις, μειώσεις μισθών, εκ περιτροπής εργασία,** σκύβοντας το κεφάλι μπροστά στη λαίλαπα της ανεργίας.

Η υπόθεση δεν έκλεισε. Δεν θα σταματήσουμε. **Θα παλέψουμε μέχρι τέλους για την πλήρη καταβολή των μισθών και των αποζημιώσεων των συναδέλφων μας,** αποκαλύπτοντας το σαθρό πεδίο λειτουργίας των επιχειρήσεων και απαλλαγής τους από τις υποχρεώσεις έναντι των εργαζομένων. Ζητούμε την άμεση καταβολή και εξόφληση των εργατικών απαιτήσεων και τη συμμόρφωση στις δικαστικές αποφάσεις.

Με **συναδελφική αλληλεγγύη, οργάνωση και αντίσταση** σε κάθε κατάστημα, κάθε γραφείο και αποθήκη, **να διεκδικήσουμε όλοι μαζί όλα όσα μας χρωστάνε,** να αγωνιστούμε για το μέλλον μας. Μαζί με το Σύλλογό μας και το εργατικό κίνημα έχουμε μεγαλύτερη δύναμη. Κανένας μόνος του στην κρίση. Στους αγώνες και τη συλλογικότητα η

δική μας απάντηση και λύση!

Το ταξίδι στο μέλλον δεν περνάει από το πρόσφατο παρελθόν σας. **Τα όνειρα και οι αγωνίες μιας ολόκληρης γενιάς θα γίνουν βιβλία, μουσική και ταινίες από τους δημιουργούς του κοινωνικού πλούτου και όχι από τους τεχνοκράτες και τους τραπεζίτες.** Οι ανάγκες μας δεν πτωχεύουν, αλλά θα σας στοιχειώνουν μέχρι να βρουν δικαίωση.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΥ – ΧΑΡΤΟΥ – ΨΗΦΙΑΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ
Λόντου 6, Εξάρχεια – Αθήνα | 210-3820537 | sylyp_vivliou@yahoo.gr | bookworker.wordpress.com

ΥΓ: Η σκέψη μας και η στενοχώρια μας δεν αφορά στο κλείσιμο μιας «ιστορικής» βιτρίνας. Στρέφεται κυρίως στους συναδέλφους μας που έχουν χάσει τη δουλειά τους απολυμένοι από τα 450 βιβλιοπωλεία και εκδοτικούς οίκους που έχουν κλείσει στα χρόνια της κρίσης. Η ιστορική διαδρομή και προσφορά, μεγάλη πράγματι, του εκδοτικού οίκου Ελευθερουδάκης δεν έχει καμιά σχέση με τις επιχειρηματικές φούσκες που έκαναν οι ιδιοκτήτες της την τελευταία 20ετία. Ο τζίρος του βιβλίου πέφτει γιατί οι αναγνώστες δεν έχουν λεφτά για αγορές και το βιβλίο έχει καταντήσει είδος πολυτελείας. Το κράτος δεν στηρίζει πολιτικές διεύρυνσης του αναγνωστικού κοινού, αλλά εφαρμόζει μέτρα της εργαλειοθήκης του ΟΟΣΑ (κατάργηση ενιαίας τιμής, αύξηση ΦΠΑ κ.ά.) που πλήττουν το βιβλίο. Οι σχολικές βιβλιοθήκες, από τη δημιουργία των οποίων επωφελήθηκε ο Ελευθερουδάκης -και άλλοι- ως προμηθευτής τους, ουσιαστικά υπολειτουργούν. Στη ρίζα του κακού βρίσκονται οι πολιτικές λιτότητας και φτωχοποίησης του λαού, οι πολιτικές που εφαρμόζουν οι μνημονιακές κυβερνήσεις μαζί με την ΕΕ και το ΔΝΤ για να ωφελείται το κεφάλαιο. Η ιδιοκτησία της Ελευθερουδάκης ΑΕ ξεχνά να το πει, αφού ο κ. καθηγητής είναι ένθερμος υποστηρικτής τους.